

YAŞAM OYUNU

Küçük kızlar ve oğlanlar oyun oynamaya bayılırlar. Yaşamın kendisi de bir oyun değil midir çocuklar!

Romanımızın kahramanı Tomurcuk bu oyunun ustalarından biriydi. Her sabah oyununu kuruyor, büyük bir keyifle kurduğu oyunu izliyor ve elbette çok eğleniyordu. Tıpkı bebekleriyle oynar gibi... Üstelik bu bebekler canlıydı. Kendiliklerinden konuşup oynadıkları için, Tomurcuk'a onları sadece izlemek kâliyordu. Ama bazen her şey denetiminden çıkıyordu. Küçük kız böyle zamanlarda kendini oyunun içinde buluveriyordu. Çizgi film izlerken kahramanlardan biri olmak gibi bir şeydi bu. Ya da akvaryuma bakarken balık olmak gibi...

Gelin isterseniz bu oyunu hep birlikte izleyelim. Tomurcuk oyunu nasıl başlattı? Oyun nasıl gelişti? Hiç umulmadık bir biçimde nasıl sonuçlandı? Birlikte görelim.

HANGİSİ DEĞERLİ?

Bir sonbahar sabahıydı. Küçük Tomurcuk kahvaltı masasının başında uyukluyordu. Güneş salonu ısıtıyor, sehpanın üstündeki kristal küllük, bir prizma gibi rengârenk ışıklar saçıyordu.

Tomurcuk her zaman yaptığı gibi peynirini didiklerken, kedisinin cilalı parke üstünde minik bir anahatarı top gibi zıplatmasını izliyor, annesiyle babasının içerden gelen konuşmalarını dinliyordu. Bu kadar işi aynı anda nasıl beceriyor diye sakın şaşırmayın. Tomurcuk bütün çocuklar gibi çok yetenekliydi. Ayrıca usta bir oyun kurucu olduğunu unutmayın. Aynı anda hem uyuklayabilir, hem didikleyebilir, bu arada da annesiyle babasının söylediği her şeyi duyabilirdi.

“Pantolonum nerede karıcığım?” diyordu babası.

“Koyduğun yerdedir şekerim.”

“Nereye koymuştum acaba?”

“Ben nereden bileyim? Neden bana soruyorsun?”

“Peki kime sormam gerek?”

“İstersen kediye sor.”

Tomurcuk anahtarla oynayan kediye bakıp gülünse. Babası konuşmayı şöyle sürdürdü:

“Şakanın sırası değil hayatım. Zaten işe geciktim. Hah! İşte buldum. Kravatı da taktık mı tamam. Peki anahtarım nerede bir tanem?”

“Ben de geciktim bir tanem. Hangi anahtar? Kapının ki mi?”

“Hayır, bankanın kasasının anahtarı. Lütfen yine, kediye sor, deme. Az önce komodinin üstündeydi.”

Tomurcuk bu kez merakla annesinin yanıtını bekledi. Çünkü anahtarın yerini gerçekten kedi biliyordu. Ama annesi şöyle dedi:

“Yine oradadır. Lütfen dikkatli bak.”

“Dikkatli bakıyorum ve göremiyorum. Kaybolursa ne olur biliyor musun?”

“Biliyorum,” dedi annesi. “Anahtarı bulamazsan kasayı açamazsın. Müşterilere para veremezsin. O zaman seni müdüre şikâyet ederler. Müdür kızar ve belki işten atar. Benim yarım gün çalışmam bizi geçindirmez. Geçinemezsek kızı okuldan almak zorunda kalırız.”

İşte konuşmanın tam burasında Tomurcuk oyuna katılmak zorunda kaldı. Çünkü geleceği söz konusuydu ve bu gelecek çok eğlenceli gözüktü, küçük kızın gözüne. Bunun pek çok nedeni vardı.

Birincisi, küçük Tomurcuk henüz okula alışamamıştı. İkincisi, okumayı henüz sökmemişti. Bu yüzden sınıf arkadaşı Elvan, onunla alay ediyordu. Üçüncüsü ve en önemlisi, geleceğinin anahtarı, Pemboş’un patileri arasındaydı. Zıp zıp zıplıyor, pırl pırl parlıyordu.

Tomurcuk neşeyle kediyi alkışladı. Kıkır kıkır gülme-ye başladı.

İçerden babası homurdanıp şöyle bağırdı:

“Neresi komik bunun? Gülüp duracağına anahtar bulmama yardım et!”

Tomurcuk okula gitmeyi bile göze alarak keyifle bağırdı:

“Kediye sor baba! Pemboş’a sor!”

Böylece küçük kız, babasına yardım ettiğini sanı-yordu. Ama büyükler oldukça gariptir. Gerçeği bir türlü anlamak istemezler. Tomurcuk’un babası da bunlardan biriydi işte. Bu yüzden yardım önerisine şu tuhaf yanıtı verdi:

“Dalga geçmeyi bırak! Kahvaltını hemen bitir. Sonra da doğruca okula.”

Tomurcuk elinden geleni yapmıştı. Gönül rahatlığıyla kedinin anahtar oyununa dönebilirdi artık. Böylece ellerini çırparak keyifle oyunu destekledi. Şak şak şak...

Bu arada anahtar pembe patilerin arasında tıkırdadı.

Tıngır tıngır tak... Tıngır tıngır... taaakkkk...

Oyunun en keyifli yerinde Tomurcuk neye uğradığını şaşırdı. Çünkü babası fırtına gibi salona dalmıştı. Önce Tomucuk'a, ardından kediye bakıp avaz avaz bağırdı:

“Bir saattir anahtarımı arıyorum! Neden kedinin anahtarla oynadığını söylemiyorsun?”

Tomurcuk şaşkın şaşkın babasına bakakaldı. Babası ise anahtarı kapmak için kedinin üstüne saldırdı. Zavallı Pemboş canını kurtarmak için bir ok gibi fırladı. Önce kanepeye yapıştı. Ardından sehpanın üstüne uçtu. Bu arada hızını alamayıp önüne gelen her şeyi devirdi. En büyük gürültüyü çıkaran kristal küllük oldu. Binlerce parçaya bölündü. Salon prizmalarla ışıl ışıl ışıladı.

Sonrası baş döndüren bir kovalamacaydı. Bu arada çığlıkları da unutmamak gerek.

Önde Pemboş, arkada baba, en arkada da anne koşuyordu.

“Miou... miou... mavvv...” diyordu Pemboş.

“Allahın cezası! Senin yüzünden işe geciktim,” diyordu babası.

“Ah! Gitti güzelim küllük. Şimdi görürsün gününü!” diyordu annesi.

Tomurcuk gülmekten neredeyse çatlayacaktı. Arada bir gık gık diye tuhaf sesler çıkarıyordu. Güldükçe gamzeleri iyice çukurlaşıyordu.

Sonunda babası bu oyunu bıraktı. İşe gitmek için kapıyı açtı. O çıkmadan kedi fırladı kapıdan. Böylece

kovalamaca oyununa Tomurcuk da katıldı. Bahçedeki kiraz ağacına tırmanan kediye yalvarmaya başladı:

“Hadi Pemboş, aşağıya in!”

Pemboş duymazdan geldi. Gözlerini üst dala dikti. Tomurcuk bu kez babasına şöyle dedi:

“Baba, ne olur Pemboş’u ağaçtan indir! Hadi baba!..”

Başlangıçta babası da duymazdan geldi. Ama Tomurcuk üsteleince duymak zorunda kaldı. Tomurcuk’a şöyle dedi:

“Bana ne! Nasıl çıktıysa öyle insin. Zaten anahtarımı o kaçırdı.”

“Sizin anahtarınız mı değerli, yoksa Pemboş mu?” dedi Tomurcuk. “Ya düşerse?..”

“Düşmez düşmez!” diye bağırdı annesi pencereden. “Kalsın ağacın tepesinde. Kristal küllük kırmak neymiş, anlasın!”

“Ama anne!.. Sizin kristaliniz mi değerli, yoksa Pemboş mu?”

“Dünyanın parasını saymıştım ben ona,” dedi annesi.

Sonunda Tomurcuk en kestirme ve doğru yolu denedi. Yani şöyle dedi:

“Onu indirmezseniz ben de okula gitmem.”

Böylece açmaza düşen baba, ağaca tırmanmaya başladı. O tırmandıkça Pemboş daha yükseğe tırmandı. Anlaşılan bunu bir yarış sanmıştı. Tomurcuk bu kez yine kediye yalvarmaya başladı: